

lemmert hem daarin evenmin. Als er spanning tussen geloof en natuurwetenschap optreedt moet er sprake zijn van een misvatting (238).

Verantwoord handelen

De vragen over verantwoord handelen staan bij Dippel centraal. Bij dat handelen wordt de natuuronderzoeker, die met de unieke ervaring ernst maakt, geconfronteerd met de „leidende vanzelfsprekendheden en gerichtheden, die de wegen van onze cultuur en onze toekomst bepalen”. Tegen deze „pseudo-mythen van de moderne westerse cultuur” trekt Dippel fel ten strijde (247). Hij omschrijft ze nader als „de filosofie van sukses, voordeel en macht” gepropageerd door „geïsoleerde apartheid-ikken zonder naasten, die uitgaan van de stelregel ‚ieder voor zich’”. De natuuronderzoeker zal in deze situatie allereerst zelf moeten uitzoeken hoe zijn standpunt in deze cultuur moet zijn: het eerste ontmoetingsveld ligt in de existentie van de gelovende onderzoeker. Dan zal in het veld van de gemeente een ontmoeting moeten plaats vinden en daarna pas in het veld van kerk en wereld (251).

Profane cultuur

Het cultuurmilieu, waarin de ontmoeting tussen christelijke ethos en natuurwetenschap plaats vindt, wordt door Dippel uitvoerig besproken (251-269). Hij wijst daarbij enkele gangbare karakterisering af: sekularisatie („is het westen wel ooit christelijk geweest”) mondigheid („het is een domineesnaïviteit om te denken, dat nu we beschikken over meer deskundigheid... we dáárdor mondig zijn geworden”). Dippel karakteriseert de moderne mens liever als de profane mens, de mens voor wie niets meer heilig is, de zelf-genoegzame mens zonder religie, zonder bewuste niet-aardse bindingen (264).

Samen met de gelovende mens woont de profane mens in het profanum, de voorhof vóór het heilige gebied van de tempel, het profanum dat „niet heilig, niet gewijd” is. De gelovende mens aanvaardt dit pro-fanum in hoop op heiliging, op de voleinding. In dit pro-fanum woont ook de religieuze mens, die de religie stelt boven het geloof, die gevallen is voor de „verburgelijking van het evangelie”, die leeft in de sfeer van „de oneigenlijke, de religieuze Kerk, waar het geloof wordt gedomestificeerd, getemd en geabsorbeerd” (267). De religieuze mens zal er naar streven in het pro-fanum sakrale plaatsen op te richten (266), hij heeft aan de hoop en de verwachting niet genoeg.